İLİM ÖĞRENMEK FARZDIR

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ اَنّ۪ي لَٓا
اُض۪يعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ
مِنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰىۚ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ

Muhterem Müslümanlar!

Peygamber Efendimiz (s.a.s.) bir hadis-i şeriflerinde *"İlim öğrenmek kadın erkek her Müslümana farzdır."* (İbn Mâce) ve *"Hikmet, Müminin yitik malıdır; nerede bulursa alır."* (Keşfü'l-Hafâ) buyurarak ilmin, Müslüman üzerine bir fariza ve onun kaybettiği malı gibi olduğunu vurgulamış ve onu nerede bulursa, devşirmesini söylemiştir.

Kadın ve erkek, ilim yolunda sorumlu tutuldukları gibi, hayatın her alanını kapsayan kullukta da sorumlu tutulmuştur. Nitekim Ahzâb suresinde Cenâb-ı Hak, ***"Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, mümin erkekler ve mümin kadınlar, tâate devam eden erkekler ve tâate devam eden kadınlar, doğru erkekler ve doğru kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, mütevazi erkekler ve mütevazi kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve ırzlarını koruyan kadınlar, Allah'ı çok zikreden erkekler ve zikreden kadınlar var ya; işte Allah, bunlar için bir mağfiret ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır."*** (el-Ahzâb, 33/35) buyurmuştur.

Muhterem Kardeşlerim!

Okuduğumuz ayet-i kerimeden anlaşıldığı üzere, kadın ve erkek sorumluluk ve mükâfat açısından aynı statüye sahiptir. Bu zâviyeden bakılacak olursa, başta eğitimde eşitlik konusu olmak üzere, günümüzde kadın ve kadın hakları etrafında tartışılan birçok sorunun temelinde dinî sebeplerin yatmadığını görürüz. Çünkü biliyoruz ki, Peygamber Efendimiz (s.a.s.) ilim öğrenmede kadın-erkek ayrımı gözetmemiş, erkeklerin yanısıra kadınların eğitimiyle de bizzat kendisi ilgilenmiştir. Onlara özel gün ayırarak konuşma yapmıştır. Başta Hazreti Ayşe (r.anha) ve Ümmü Seleme (r.anha) olmak üzere Hazreti Peygamber (s.a.s.)'in ehl-i beyti hanımların eğitim ve öğretimine büyük katkılarda bulunmuştur. Hazreti Ayşe *"Şu ensar hanımları ne güzel hanımlardır! Hayâ sahibi olmaları, ilimde derinleşmelerine engel olmamıştır"* (Buhârî) diyerek öğrenme konusunda ensar kadınlarını övmüştür.

Ancak, şu da bir gerçektir ki, özellikle sosyo-ekonomik sorunlar sebebiyle ihmal edilen kadınlar, bazı ülke ve bölgelerde erkeklere nazaran daha yeni yeni eğitim ve öğretimde eşit seviyede desteklenmektedir. Bu sadece Müslümanların değil dünyanın birçok yerinde daha son yüzyılın gelişmelerindendir. Bu tür eşitsizliklere, Bulgaristan da dahil olmak üzere bazı Avrupa ülkelerinde Müslüman hanımların eğitim ve öğretimleri esnasında inanç ve kiyafetleri sebebiyle ayrımcılığa maruz kalmaları da ekleniyor maalesef.

Muhterem Müslümanlar!

Rabbimizden dileğimiz, bu tür adaletsizliklerin sona ermesi ve böylece bilhassa kızlarımızın ve hanım kardeşlerimizin ilim yolundaki gayretlerini mükâfatlandırmasıdır. Zira Rabbimiz, Kur'ân-ı Kerim'inde şöyle vaadetmektedir: ***"Ben, erkek olsun kadın olsun -ki hep birbirinizdensiniz- içinizden çalışan hiçbir kimsenin yaptığını boşa çıkarmayacağım"*** (Âl-i İmrân, 3/195)

ПРИДОБИВАНЕТО НА НАУКА Е ФАРЗ

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ اَنِّي لَٓا
اُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ
مِنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ

Уважаеми мюсюлмани!

Пратеника на Аллах (с.а.с.) в своите хадиси казва: *„Придобиването на наука е фарз (задължение) за всеки мюсюлманин – мъж или жена.“* (Ибн Мадже), а в друго предание: *„Мъдростта е загубеното имане на мюсюлманина; където го намери, нека го вземе.“* (Кешф-ул-хафа). В тези и много други свои слова той набляга върху това, че знанието е задължително за всеки мюсюлманин и че то е като загубеното богатство на вярващия, което той трябва да търси, и когато го намери, да си го вземе.

Както всички мъже и жени са отговорни за придобиването на науката, така също са отговорни и в служенето (куллук), което обхваща всички сфери на живота. В сура Ахзаб Дженаб-и Хак повелява: **„**За мюсюлманите и мюсюлманките, вярващите мъже и вярващите жени, набожните мъже и набожните жени, искрените мъже и искрените жени, търпеливите мъже и търпеливите жени, смирените мъже и смирените жени, мъжете, раздаващи милостиня, и жените, раздаващи милостиня, говеещите мъже и говеещите жени, и целомъдрените мъже и целомъдрените жени, и мъжете, често споменаващи Аллах, и споменаващите жени – Аллах е приготвил за тях опрощение и огромна отплата**“** (ел-Ахзаб, 33: 35).

Скъпи братя!

Както се вижда и от айета, който прочетохме по-горе, мъжете и жените имат един и същи статут по отношение на отговорността и възнаграждението. И поглеждайки от тази гледна точка, виждаме, че множеството проблеми, които се обсъждат днес, относно правата на жените, като равенството в образованието и др., в никакъв случай не се основават на религиозни основи. Тъй като всички знаем, че когато е ставало въпрос за науката, Пейгамбера (с.а.с.) не е разделял жените от мъжете, напротив, той самият се е занимавал с тяхното обучение. Отделил им ден, в който специално им проповядвал. Така виждаме, че начело с Хазрети Айше (р.анха) и Умму Селеме (р.анха) всички жени от ехл-и бейт (семейството на Пейгамбера) са допринесли за научаването и разпространението на науката. В предание, което се разказва от Айше (р.анха), тя хвали жените от енсар като казва: *„Колко са добри жените от енсар! Това, че са крайно свенливи, не им попречи да се развият и задълбочат в науката“* (Бухари).

Въпреки всичко това, истина е също, че специално поради социално-икономически проблеми образованието на жените било доста пренебрегвано в сравнение с това на мъжете до днес, и едва в последно време това ниво започна да се изравнява. Но това неравенство не съществува единствено сред мюсюлманските общества, а и на много други места по света. За съжаление, подобни неравенства и несправедливост все още съществуват, и то на много места в Европа, включително България, където поради вярата и религиозното си облекло на жената мюсюлманка не ѝ се дава пълното, равно право да продължи образованието си в учебните заведения.

Уважаеми вярващи!

Молим се на Аллах Теаля и се надяваме в най-скоро време това неравенство и несправедливост да бъдат премахнати и по този начин да бъдат възнаградени трудът и усилията на нашите дъщери и сестри, които те полагат по пътя на науката. Тъй като нашият Творец в Коран-и Керим ни обещава следното: **„**Не ще погубя деяние на никого от вас, нито на мъж, нито на жена – вие сте един от друг**...“** (Ал-и Имран, 3: 195).

KELİME-İ TEVHİDİN ANLAMI

فَاعْلَمْ اَنَّهُ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِن۪ينَ وَالْمُؤْمِنَاتِۜ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوٰيكُمْ ۟ ١٩

Muhterem Müslümanlar!

Rabbimiz, ***"Bil ki, Allah'tan başka ilâh yoktur."*** (Muhammed, 47/19) buyurmuştur. Yani önce bil, sonra inan, inandığını da dilinle söyle demektedir. Evet, demek ki Allah'tan başka ilâh olmadığını bilmek farzdır. Çünkü bilmeden ne iman ne de amel olur. Peki insan Allah'ı nasıl bilebilir? İnsan kendini tanıdıkça, sınırlarını kavrar. Sınırlarını kavradıkça da Allah'ın sınırsızlığını ve ilâhlığını kavramaktan âciz olduğunu fark eder ve teslim olur. Âlimlerimiz bunu "Kendini bilen Rabbini bilir!" sözüyle ifade etmişlerdir.

Değerli Müminler!

Kur'ân'da kendini ve Rabbini bilmeyenler hakkında ibretlik kıssalara yer verilmiştir. Bunlardan öğrendiğimize göre, geçici bir süreliğine kendisine iktidar, güç, servet ve makam verilen kimseler içerisinden şımarıp azan ve ilâhlık iddiasında bulunanlar çıkmıştır. Elde ettiklerine dayanarak kendisini yeterli gören, Allah'a ihtiyaç duymadığını beyan eden kimseler de olmuştur. İnsan, bütün nimetlerin aynı zamanda kendisine yönelik imtihan olduğunu unuttuğu vakit, Allah hakkında olan tasavvuru da bozulmaktadır. Bu da tevhit inancının zarar görmesine sebep olur. O yüzden, tüm Peygamberlerin mücadelesi tevhit mücadelesidir. Peygamberlerin izini takip edenler de aynı mücadeleyi vermişlerdir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Yüce Kitabımızda bildirildiğine göre, Nemrut, Hazreti İbrahim ile tartışıyor. Hazreti İbrahim ***"Rabbim hayat veren ve öldürendir."*** diye karşılık verince, o azgın ve haddini aşan kişi de ***"Hayat veren ve öldüren benim."*** diye çıkışıyor. Bunun üzerine Hazreti İbrahim ***"Allah güneşi doğudan getirmektedir; haydi sen de onu batıdan getir."*** dediğinde buna karşı söyleyecek bir şey bulamıyor (el-Bakara, 2/258). Zira insan olarak sınırının farkına varıyor, fakat teslim olmak yerine Hazreti İbrahim'i ateşe atıp ondan kurtulmayı seçiyor. İşte bu tutum, Allah'tan başka ilâh olmadığı hakikatinden yüz çevirmenin açık bir göstergesidir.

Aziz Cemaat!

Mekkeli müşrikler de Allah'ın yaratıcı olduğuna inanıyorlardı şüphesiz. Rabbimiz bunu bize Kur'ân'da şu şekilde bildirmiştir: ***"Andolsun ki onlara: 'Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı buyruğu altında tutan kimdir?' diye sorsan, mutlaka, 'Allah' derler."*** (el-Ankebût, 29/61) Hâl böyle iken Mekkeli müşriklerin sorunu nedir peki? Onlara göre sorun, Allah'ın dünyevî işlere ve insanların özel işlerine müdahale etmediğini düşünüp yanına kendilerince başka ilâhlar ilâve etmektir. Bu, Allah'ın alanını kısıtlayıp sözde boş kalan alanları başka şekilde doldurmak anlamına gelmektedir. Yani Allah'ın varlığını kabul edip, fakat Rab olmasını, hayatı ve insanları yönetmesini kabul etmemektir. Kısaca, tevhit akidesine sahip olmamaktır.

Muhterem Kardeşlerim!

O hâlde biz tevhit dini olan İslâm'ı dilde, düşüncede ve eylemde yaşamakla mükellefiz. Zira tevhit bir duruş, var edenin varlığına, birliğine şahit oluştur. Var oluşumuzu, hayat buluşumuzu, nefes alışımızı, her şeyi Allah'a borçluyuz; Allah'a, yani kendisinden başka ilâh olmayana. Tevhit, yalnızca dilde söylenen "Lâ ilâhe illâllah" lafzı değildir. Tevhit, Allah'tan başka ilâh olmadığı sözleşmesinin altına eylemlerimiz ve hayatımızla attığımız imzadır.

Allah hepimizi tevhit üzere yaşatsın! Allah sözleşmemize sâdık kalmamızı kolaylaştırsın!

ЗНАЧЕНИЕТО НА КЕЛИМЕ-И ТЕВХИД

فَاعْلَمْ اَنَّهُ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِۜ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوٰيكُمْ ۟ ١٩

Уважаеми вярващи!

Аллах Теаля повелява: *„И знай, че няма друг Бог освен Аллах!“* (Мухаммед, 47: 19). Което ще рече: най-напред знай, после повярвай, а след това изрази вярата си с езика. Тогава да се знае, че няма друг бог, освен Аллах, е фарз (задължително). Защото, ако не знаеш, няма да имаш нито вяра, нито приети праведни дела. Да, но как човек може да опознае своя Господар?

Скъпи вярващи!

В Свещения Коран се разказват редица поучителни разкази за онези, които не познават себе си и своя Господар. От тези разкази научаваме, че сред тях имало такива, които за кратко време получили власт, сила, богатство и чин, след което се разглезили и започнали да твърдят, че са божества (илях). Имало и такива, които, разчитайки на онова, което са спечелили, започнали да мислят, че са самодостатъчни за себе си, и заявили, че нямат необходимост от Аллах. И когато човек забрави, че всичките блага, с които е дарен, в същото време са и изпитание за него, то тогава и представата му за Всевишния се изкривява. А това впоследствие става причина да се развали и вярата му в единобожието (тевхид). Затова основната цел на пейгамберите и на онези, които ги последвали, винаги била насочена към тевхида.

Братя мюсюлмани!

От разказаното в Корана научаваме за спора, който се осъществил между Хазрети Ибрахим (а.с.) и Немруд. Когато Ибрахим казал: ***„Моят Аллах е Онзи, Който дарява и отнема живота.“***, възгорделият се Немруд отвърнал: ***„И аз давам и отнемам живота на когото пожелая!“***. Но когато Ибрахим казал: „Аллах довежда слънцето от изток, а ти го доведи от запад!“ (ел-Бакара, 2: 258), Немруд замлъкнал и осъзнал, че е само човек и силата му е ограничена, но вместо да признае слабостта си, той наредил да хвърлят Ибрахим в огъня. Това негово поведение е ясен пример за отвръщане на лицето от истината, че няма друг бог, освен Аллах.

Скъпи братя!

Меканските езичници също вярвали, че Аллах е единствения Създател. Аллах Теаля ни информира за това в Свещения Коран: „А ако ги попиташ кой е сътворил небесата и земята, и е подчинил слънцето и луната, ще рекат: „Аллах!“ (ел-Анкебут, 29: 61). Щом е така, тогава какъв е бил техният проблем? Техният проблем бил в това, че те мислили, че Аллах не се бърка в земните дела и ежедневните проблеми на хората. Затова приемали и други божества (идоли) заедно с Аллах Теаля. Което пък означава, че „изземвали“ някои от правомощията на Аллах и ги давали на идолите. Приемали съществуването Му, но не приемали пълния Му суверенитет и че Той е Онзи, Който управлява хората и техния живот. Казано с други думи, не вярвали в единството (тевхид) на Аллах Теаля.

Уважаеми вярващи!

Тогава ние сме длъжни да живеем исляма, религията на монотеизма, като изразяваме това с думи, мисли и дела. Тъй като тевхидът е позиция и засвидетелстване за съществуването и единството на Аллах Теаля.

Нашия живот, нашето съществуване, въздуха, който поемаме, и всичко останало дължим единствено на Него, Онзи, Който няма друг бог, освен Него. Тогава тевхидът не се състои само от думите „ля иляхе илляллах“, които изричаме. А същността му е като подпис, който полагаме с нашите дела и живот под договора, че „няма друг [истински] бог, освен Аллах Теаля“.

Молим се на Всевишния да ни стори от онези, които спазват неговия договор и живеят според него...

ÇOCUKLARIMIZA KARŞI DAVRANIŞLARIMIZ

اِنَّـمَٓا اَمْوَالُكُمْ وَاَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ؕ وَاللّٰهُ عِنْدَهُٓ اَجْرٌ عَظِيمٌ

Değerli Müslümanlar!

Çocuk deyince aklımıza ne gelmelidir? Afacanlık mı? Kırıp-dökme mi? Rahatsızlık verici gürültüler mi? Hayır, bunların hiçbiri değil. Aklımıza saflık gelmeli, berraklık ve doğallık gelmeli, canlılıkla dolu, cıvıl cıvıl bir hayat gelmelidir.

Eğer bulunduğunuz yerlerde çocuklar yoksa, oranın sonu gelmiş demektir. Orada insan da, insanlık da bitmiş demektir. Zira çocuk ümittir. O geleceğin teminatıdır.

Çocuklar hayatın en müstesna süsü, bereketi ve zenginliğidir. Mutluluk ancak onlarla elde edilebilir. Hiçbir çocuk doğuştan yalan bilmez, sahtekârlık ve aldatma bilmez, kin ve düşmanlık bilmez. Bunlar ancak kötü terbiye sonrası ortaya çıkar.

Aziz Kardeşlerim!

Onları görmez misiniz? Kendi aralarında büyük kavgalar etseler bile, barışmaları kavgalarından çok daha kısa sürer. Bundan dolayı çocuklardan öğreneceğimiz birçok şey vardır.

Çocuklarımızı fıtratları bozulmayacak şekilde yetiştirmemiz şarttır. Yani onları doğuştan gelen temizlikleriyle, o saflıklarıyla hayata hazırlamalıyız. Bundan dolayı onları cami ve cemaatle haşır neşir etmeliyiz. Büyükler onların varlığından huzur duymalı, onlar da büyüklerden terbiye ve tecrübe almalıdır.

Muhterem Cemaat!

Rabbimiz, ***"Mallarınız ve çocuklarınız ancak birer imtihandır; Allah katında ise büyük bir mükâfat vardır."*** (et-Tegâbün, 64/15) buyurarak çocukları bizim imtihan aracımız kılmıştır. Elbette ki, bu imtihanı kazanacaklara da müjdeler vermiştir. Çocuklarımızla imtihanımızdaki sorumuzun cevabını da sevgili Peygamberimiz (s.a.s.), *"Çocuklarınıza malınızı ve sevginizi ikram edin, onları güzel terbiye edin."* (İbn Mace) buyurarak vermiştir.

Muhterem Müminler!

Unutmamalı ki, insan rahat ettiği mekânı kendine yer edinir. Bu anlamda çocuklarımız camilerimizde rahat etmeliler. Sakın ha onlara suçlayıcı gözle bakmayınız.

Yine unutmamalı ki, çocuklar sosyal gelişimini doğru olarak ancak bu cemaat içerisinde tamamlayabilir. Çocuk yaramazlık yapmaz, çocukluk yapar. Onların davranışları hoşunuza gitmediğinde onlara yaramaz demeyin, sadece çocuk deyin. Bu davranışınız onları size daha çok sevdirecektir.

Cemaat ve onların büyükleri olarak çocuklara karşı görevlerimiz arasında şunlar bulunmalıdır:

1. Onlara sabır ve sevgi göstermeliyiz.
2. Müsamahakâr ve anlayışlı olmalıyız.
3. Onları doğruya yönlendirmeliyiz
4. Onlarla hoşsohbet olmalıyız.
5. Namaz kılarken her birimiz bir çocuğu yanımıza alarak onun gelişmesine refakat etmeliyiz.
6. Çocuklara argo sözlerle hitap etmemeliyiz.
7. Onları bağıra çağıra değil, örnek davranışlarımızla terbiye etmeliyiz. Çünkü çocuklar büyüklerinden sadece yiyecek ve içecek almazlar, daha çok onların davranışlarını alırlar.
8. Hiçbir çocuğu başkasının çocuğu olarak görmemeli, hepimizin evlâtları olarak onlara sosyal bir sorumluluk duygusu içinde yaklaşmalıyız.

İşte camiler bu anlamda çok büyük bir görev üstlenmektedir. Bundan dolayı, camilerimizi sürekli açık tutmalı, çocuklarla doldurmalı, onların yaşayacağı alanlar olarak kurgulamalıyız.

Rabbim evlâtlarımızla olan imtihanımızı kolay eylesin!

23

ХУТБЕ

ОТНОШЕНИЕТО КЪМ ДЕЦАТА НИ

إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

Скъпи вярващи!

Какво би трябвало да ни дойде наум, когато чуем думата дете? Пакостник ли? Разхвърляне и трошене ли? Или смущаващо силен шум? Не, нито едно от тези неща! А би трябвало да ни дойде наум един живот, пълен с чистота, прозрачност, естественост, жизненост и радост. Ако в средата, в която се намираме, няма деца, то това означава, че краят ни е настъпил и че там вече няма нито човек, нито човечност. Тъй като детето е надежда и гаранция за бъдещето. Децата са берекетът, богатството и най-прекрасното украшение на живота. Достигането на пълното щастие е възможно единствено с тях. У нито едно дете не е вродено да лъже, да мами, да краде, да мрази и ненавижда. Всички тези навици се появяват в него след лошото възпитание на неговите родители.

Братя мюсюлмани!

Не виждате ли, че дори след най-голямата им кавга враждебността продължава много по-кратко от приятелството им? Така че имаме много да научаваме от тях. Длъжни сме да ги възпитаваме, без да разваляме вроденото им естество. Тоест да ги подготвим за живота с чистотата и откровеността, с която са се родили. А затова е необходимо да ги водим в джамията сред джемаата, за да научат от по-възрастните някои етични правила и опит, а те да почувстват щастие и спокойствие сред тях.

Уважаеми мюсюлмани!

Аллах Теаля е повелил: **„**Вашите имоти и деца са изпитание. А при Аллах има велика награда**“** (ет-Тегабун, 64:15) и така е сторил децата изпитание за нас. После обещал големи награди за онези, които спечелят това изпитание. А Пратеника на Аллах (с.а.с.), обръщайки внимание върху възпитанието на децата, е казал: *„Дарете вашите деца с богатство, обич и добро възпитание“* (Ибн Мадже).

Скъпи братя!

Не трябва да забравяме, че човек се установява там, където е спокоен и щастлив. Затова нека се постараем децата ни да се почувстват спокойни и щастливи в джамията и в никакъв случай да не ги хокаме и гоним оттам. Да не забравяме също, че децата ни могат да получат правилно социално развитие единствено в тази добра среда. Детето не прави пакости, а върши детински неща. Когато не харесвате действията им, не ги наричайте пакостници, а просто ги наричайте деца. Това ще ги доближи до вас и те ще ви обикнат. Сред нашите отговорности спрямо децата, като джемаат и като по-големи, са следните:

1. Да показваме търпение и обич към тях.
2. Да бъдем толерантни и да влезем в положението им.
3. Да ги насочваме към доброто.
4. Да бъдем общителни с тях.
5. Когато кланяме намаз, всеки един от нас да вземе по едно дете до себе си и да му помогне да се развие в тази насока.
6. Не бива да използваме жаргонни и неприлични думи, когато контактуваме с тях.
7. Не трябва да ги възпитаваме с викове и караници, а с примерни действия. Защото децата не вземат само ядене и пиене от по-възрастните, а вземат повече пример от техните действия.
8. Не трябва да смятаме нито едно дете за чуждо, а да приемаме всички деца за свои и да се отнасяме със същата социална отговорност към тях.

От тази гледна точка джамиите изпълняват много голяма роля при възпитанието на децата. Затова винаги трябва да бъдат отворени и изпълнени с деца и проектирани със специални оборудвания за тях.

Нека Аллах Теаля улесни изпитанието ни с нашите деца и напътва нас и тях в правия път!

DÜNYADAKİ CENNETİMİZ: AİLE

وَمِنْ اٰيَاتِه۪ٓ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ
مِنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا لِتَسْكُنُٓوا
اِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةًۜ
اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

Kıymetli Kardeşlerim!

Genç bir kız, Peygamberimiz (s.a.s.)'in yanına geldi ve "Yâ Rasûl*â*llah! İstemediğim hâlde babam beni kardeşinin oğlu ile evlendirmeyi düşünüyor." diyerek serzenişte bulundu. Rahmet Elçisi, derhal kızın babasını çağırttı. Zira olayı bir kez de babadan dinlemek ve şayet fikri sorulmadan evlendirilmek isteniyorsa kıza tercih hakkı tanımak istemişti. Bu durum karşısında kendini güvende hisseden genç kız, "Ey Allah'ın Rasûlü! Nikâh konusunda kadınların da söz hakkının olup olmadığını öğrenmek istediğim için size müracaat ettim." dedi (Nesâî).

Peygamberimiz (s.a.s.), bu davranışıyla hayatının en önemli kararı olan nikâhta da kadının görüşüne başvurulup rızasının alınmasına işaret etmişti. Nitekim O, *"Rızaları olmadan kızlarınızı evlendirmeyin!"* buyurmuştu (Buhârî). Ve bu olay, onun nezdinde kadının yeri, *şerefi* ve değerini gösteren örneklerden sadece biriydi.

Aziz Müminler!

Yüce dinimiz İsl*â*m, sağlıklı bir evliliğe ve mutlu bir aile kurmaya büyük önem vermiştir. Zira inancımızda nikâh, ağır bir misaktır; vebali büyük bir sözleşmedir. Nikâh, Yüce Allah'ın adını şahit tutarak eşlerin bir ömrü paylaşmak üzere birbirlerine verdikleri sözdür. Nikâh, kadın ve erkeğin, gönül rızası ve hür iradeleriyle beraberce yüklendikleri ahlâkî ve hukukî bir sorumluluktur.

Kültür ve geleneğimizde evlilik, sadece iki insanı aynı çatı altında buluşturmak değildir. Bilakis evlilik, toplumu ve nesilleri korumak amacıyla atılan sağlam bir temeldir. Aile olmak, sevgi ve saygıyla, şefkat ve merhametle, ilgi ve hassasiyetle hayatı paylaşmaktır. Aile olmak, dünyanın türlü meşakkatlerini beraberce göğüslemektir. Sevinci ve kederi, varlığı ve yokluğu birlikte yaşamaktır. Aile olmak, iyi günde, kötü günde vefakârlık ve fedakârlıkla bir bütünü tamamlamaktır.

Değerli Kardeşlerim!

Bizler, ailelerimizin dünyadaki cennetimiz olmasını arzu ederiz. Yuva kurarken Rabbimizden şöyle niyazda bulunuruz: "Allah'ım! Bu anlaşmayı bereketli ve mübarek eyle. Bu çifti ülfet, muhabbet ve bağlılık duygularıyla kaynaştır. Tıpkı Hazreti Âdem ile Hazreti Havva'yı, Peygamber Efendimiz ile Hazreti Hatice validemizi ve Hazreti Ali ile Hazreti Fâtıma'yı kaynaştırdığın gibi..."

Bizler, hayatı daha anlamlı ve bereketli kılan evliliğe anne ve babalarımızın, akraba ve komşularımızın, kardeşlerimiz ve sevdiklerimizin huzurunda adım atarız. Rabbimizin adını anarak bir ömür devam etmesi niyetiyle başladığımız birlikteliğimize insanları da şahit tutarız.

Aziz Müminler!

*Şu bir gerçektir ki; yüce dinimiz İsl*â*m*'da evlilik, gelişigüzel ve keyf*î* uygulamalara kapalı olan cidd*î* bir adımdır. Evlilik, bilinç ve sorumluluk gerektirir. Dinimizde ise sorumluluk, ceza ve mükâfat konusunda irade hürriyeti esastır. İnsanın, onuruna uygun bir şekilde hayatını sürdürme hakkını gaspetmek ve özellikle çocukları türlü istismarlara maruz bırakmak dinimizde asl*â* caiz değildir.

Hutbemizi bir âyet ve bir hadisle bitirmek istiyorum:

Yüce Rabbimiz, Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor: ***"Kendileri ile huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranızda sevgi ve merhamet var etmesi Allah'ın varlığının ve kudretinin delillerindendir.*** *Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için ibretler vardır."* (er-R**ûm, 30/21**)

Peygamberimiz (s.a.s) de şöyle buyuruyor: *"Evleneceğiniz eş konusunda seçici davranın, denginizle evlenin. Kızlarınızı da emsalleriyle evlendirin."* (İbn Mâce)

ХУТБЕ

24

СЕМЕЙСТВОТО – ДЖЕННЕТЪТ НА ТОЗИ СВЯТ

وَمِنْ اٰيَاتِهٖٓ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ
مِنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوٓا
اِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةًۜ
اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

Братя мюсюлмани!

Една девойка дошла при Пратеника на Аллах (с.а.с.) и се оплакала: *„О, Пратенико на Аллах! Въпреки моето несъгласие, баща ми иска да ме омъжи за сина на своя брат“.* Милостивият Пратеник веднага повикал баща ѝ, тъй като искал да чуе случая и от него, и ако наистина иска да омъжи дъщеря си без нейното съгласие, да ѝ даде право на избор. Когато вече се почувствала в безопасност, девойката казала: *„О, Пратенико на Аллах! Исках да зная дали и жените имат право на дума при сключването на брака, затова се обърнах към вас…“*(Несаи).

С това свое поведение Пратеника на Аллах (с.а.с.) искал да обърне внимание върху това, че и при никяха, който е сред най-важните решения в живота, непременно трябва да се вземе мнението и съгласието на жената. Относно това той казва: *„Не омъжвайте дъщерите си, ако те нямат съгласие за това!“* (Бухари). Случката е само един от примерите, които показват значението, което Пейгамбера (с.а.с.) отдавал на жените и техните права.

Скъпи братя!

Нашата свята религия – ислямът, отдава голямо значение на здравото бракосъчетание и щастливото семейство. Тъй като религията ни приема никяха за тежко споразумение и договор с голяма отговорност. Никяхът е дума, обещание за взаимен живот, което съпрузите дават един на друг, като вземат за свидетел Всевишния Аллах (дж.дж.). Бракът е морална и законова отговорност, която мъжът и жената поемат доброволно и със свободна воля. В нашата традиция и култура никяхът не е само начин за събиране на двама души под един и същ покрив. Напротив, това е здрава основа, която се полага с цел да опази обществото и идните поколения. Да бъдеш семейство, това означава да споделяш живота си с обич и уважение, със състрадание и милосърдие, с интерес и чувствителност. Да бъдеш семейство, означава да понасяш земните проблеми заедно със своя партньор. Да се преживяват заедно радостта и скръбта, имането и немотията. Да бъдеш семейство, означава привързаност и преданост един към друг.

Уважаеми вярващи!

Ние желаем нашето семейство да бъде нашият дженнет на този свят. Затова, когато създаваме семейство, се молим по следния начин на нашия Господар: „О, Аллах, стори този никях благодатен и честит! Дари тази двойка със задружност и обич и заздрави връзката между тях така, както заздрави връзката между Хазрети Адем и Хазрети Хавва; между Пейгамбера (с.а.с.) и Хазрети Хатидже; между Хазрети Али и Хазрети Фатима…“.

Ние, като мюсюлмани, навлизаме в брака, който прави живота ни по-смислен и благодатен пред нашите родители, близки, приятели и съседи. Така, споменавайки името на Аллах и възнамерявайки връзката ни да продължи до края на живота ни, приемаме за свидетели всички живеещи около нас.

Братя мюсюлмани!

Факт е, че бракът в исляма е сериозна стъпка, която е затворена за всякакъв вид произволни и незаконни практики. Никяхът изисква съзнание и отговорност. А основното в нашата религия относно отговорността, наказанието и наградата е свободната воля. Затова религията ни никога не позволява да се отнема правото на хората да живеят според тяхното достойнство, особено когато става въпрос за насилие върху невръстни и малки деца.

Искам да завърша хутбето си със следния айет и хадис:

Всевишния Аллах повелява: ***„И от Неговите знамения е, че сътвори за вас съпруги от самите вас, за да намерите спокойствие при тях, и стори помежду ви любов и милост. В това има знамения за хора мислещи“*** (ер-Рум, 30: 21).

А Пратеника на Аллах (с.а.с.) е казал: *„Избирайте добре девойката си, с която искате да сключите брак, женете се за равностойните с вас. И омъжвайте девойките си за равностойните с тях“* (Ибн Мадже).